

gjøre opmærksom paa, at det ikke er nogen god Maalestok, thi der er megen Forskjel paa, hvad en Td. Land kan svare. Vi have f. Ex. Jord paa Bøtø, der er expropriert til Digeanlæg, og som kun er expropriert til en Pris af 15 Rd. pr. Td. Land, men en Td. Land til den Pris vil ikke kunne svare saa meget som en Td. Land til 400 Rd. Det gaar altsaa paa ingen Maade an at lægge en Td. Land til Grund ved Bestemmelsen af, hvilken Byrde der kan bæres. Naar man skal bedømme, hvorvidt vedkommende Lodsseiere kunne bære Digebyrden, vil den bedste Maalestok være Hartkornet, og efter hvad der er berettet mig som sikkert, er der de Lodsseiere paa Falkster, der ville komme til at give ca. 30 Rd. aarlig pr. Td. Hartkorn til Digeomkostninger. Er det saa, hvad jeg ikke betvivler, da vil Enhver se, at Digebyrden vil blive saaledes paa Falkster, at den umulig kan bæres. Lad være, at der er Enkelte, som kunne bære den, at der er enkelte Gaardmænd, som maasse kun have faaet 8, 10 a 12 Tdr. Land af deres Jord overskydt, og de ville maasse kunne bære Digeomkostningerne, paa Grund af, at deres øvrige Eiendom kan svare, hvad selve det Areal, som har været overskydt, eller som Diget nu beskytter, ikke kan svare; men man maa dog vistnok gaa ud fra, at Byrderne skulle fordeles saaledes, at det Areal, der bliver beskyttet, ogsaa skal kunne bære Afgiften. Jeg tillader mig derfor at henlede saavel den høitærede Regerings som det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa Forholdene paa Falkster, idet jeg anmoder om, at man vil underkaste dem en nøie Undersøgelse, og jeg tvivler da ikke om, at man vil komme til det Resultat, at der vil behøves et ikke ganske ringe Tilskud til Digeanlægene ud over det, som er ansat i Finantsloven, grundet paa, at Befolkningen der ikke er i Stand til at bære saa store Udgifter, som det nu viser sig, at Digeanlægget medfører. Jeg skal komme tilbage til Lolland. Der er i Anmærkningerne om Inddæmningen af Nøbby Fjord Noget, som ikke ligger saa ganske klart for mig. Der er sagt, at Digelaget skal have Fortrinsret til at faae Koncession paa Udtørringen af Fjorden, og det finder jeg naturligvis ganske rigtigt; men der er ogsaa forbeholdt Staten og Amtskommunen at faae deres Ublæg forrentede eller i alt Fald en tilsvarende Andel af Udbyttet, i Forhold til det, de have udredet af Omkostningerne. I Diebliffet kan dette synes meget rigtigt, thi, at de skulle have en Andel, er selvfølgelig. Der vil ved Inddæmningen af Nøbby Fjord, naar Dæmningerne ere blevne opførte og de nødvendige Sluser ere blevne satte, indvindes et ikke saa lille Areal omkring Kysterne af Fjorden, idet Sluserne ved Søvande ville forhindre Vandets Indtrængen, medens de derimod ved Lavvande ville befordre Udlobet af det Vand, der er i selve Fjorden. Vandet vil altsaa blive meget lavere i selve Nøbby Fjord, end udenfor den, og altsaa meget lavere,

end som det har været hidtil, og dette vil føre med sig, at der vil blive store Kyststrækninger rundt omkring hele Fjorden, som ville kunne afgive Græs eller andet, som Digelaget samt Staten og Amtskommunen kunne regne sig til Gode, altsaa dele i Forhold til deres havte Udgifter. Men Digelaget skal have Forret paa en yderligere Udtørring. Til en saadan yderligere Udtørring hører Anskaffelsen af kostbare Maskiner, og naar disse ere anskaffede, Jorden tørlagt og Vegetationen paa Bunden af Fjorden fremmet, saa er det jo selvfølgelig, at selve Fjordarealet vil give en betydelig større Indtægt, end som førend Maskinerne bleve anskaffede. Nu er det et Spørgsmaal, om da Staten og Amtskommunen skulle have Fortrinsret til at fordrø deres Andel for Lods, eller om de Omkostninger, som ere medgaaede til Fortrinsretten, Anskaffelsen af Maskiner og til Maskinernes Drift, først skulle udredes. Det er et Spørgsmaal, som ikke staar saa ganske klart for mig, og som jeg derfor kunde ønske oplyst.

Medens jeg har Ordet, har jeg endnu et Par Bemærkninger at gøre om et Par andre Sager. Jeg tillod mig i Fjor under Finantslovens Behandling at reise Spørgsmaal om en Forhøielse af Landpostbudenes Lønning. Dette Spørgsmaal er atter reist i Nar af det ærede Medlem for Slagelse (Lauber), og den høitærede Minister henviste til, at det ikke godt kunde lade sig gjøre eller var tiltraadeligt saaledes at give en Forhøielse af Landpostbudenes Lønning. Han henviste til, at det var et ligefrem Kontraktforhold, der fandt Sted, altsaa et Forhold, der ikke kan sættes i Lighed med de Forhold, hvorunder Statens Bestillingsmænd i Almindelighed befinde sig. Det er ganske rigtigt, at der her er Tale om et Kontraktforhold, men det er et Kontraktforhold af en egen Natur. Sagen er den, at det ikke optager en Mand's hele Tid eller hele Dag at gaa en 3 à 4 Mil i en Postroute; dersom han f. Ex. er saa heldig at skulle gaa ud om Morgenens, vil han, naar han gaar henad Kl. 8, kunne gjøre en saadan Tur paa en 6 Timer, og altsaa blive færdig til Kl. 2 og derved beregne sig den øvrige Tid af Dagen til sin Raadighed. De, der ikke ere vant til at gaa Postrouten, ville maasse gaa ind paa Kontrakten under den Forudsætning at kunne faae den øvrige Del af Dagen til deres Raadighed, og at kunne anvende den; men jeg er overbevist om, at det i de fleste Tilfælde vil vise sig, at naar en Mand er gaaet 3 à 4 Mil om Dagen og skal gjøre det hver Dag, saa er derved hans Kræfter udtømte, og han vil ikke være i Stand til at kunne paatage sig noget Yderligere den Dag. Følgen deraf vil være, at han altsaa ikke kan fortjene mere end som, hvad han faar som Postbud. Det er et Kontraktforhold, men et Kontraktforhold, som bliver indgaaet paa Maanedes, og som Vedkommende indgaar under Kautionsforpligtelse. Han er altsaa nødsaget til at blive ved i den Tid, han